

Píseň 178,1

Introit: *Lidské čeledi, přiznejte Hospodinu, přiznejte Hospodinu slávu a moc, přiznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho, v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu!*

Píseň 171

(Žalm 96, 7-9a)

Modlitba

Čtení: 1. Samuelova 1, 1-26 a 2,11b

Píseň 631 křest Edíka Vaňka

Text kázání: Marek 2, 1-12

Bratři a sestry,

ještě neuplynul ani měsíc, a opět jsme byli svědky svátosti křtu. Hanka a Honza Vaňkovi přinesli před Hospodina svého syna Edíka. Přinesli ho, aby byl pokřtěn ve jméno Pána Ježíše Krista. Avšak svou víru bude moci on sám vyznat teprve tehdy, až sám uvěří a přijme skrze víru v Pána Ježíše spasení. Neboť je psáno: **Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen.** Křest není žádná magie zajišťující ochranu a věčný život. Takto tomu věří mnozí pohané. My křesťané se na křest máme dívat biblicky. A např. o Letnicích po Petrově kázání se mnozí ptali: *Co máme dělat, abychom byli zachráněni?* A Petr odpovídá: **Čiňte pokání, a každý z vás ať přijme křest na odpuštění vašich hříchů.**

Jak tedy máme rozumět křtu malého dítěte? Jedině tak, že rodiče ho přináší s vírou před Boha. Od Boha jej dostali a Bohu jej přináší ve víře jako dar. A je to vskutku tak! Křest je naše vyznání, že naše životy patří Ježíši Kristu! Vyznáváme jím nejen odevzdání Bohu, ale taky smrt pro tento svět, pro hřích, abychom byli živi právě Bohu. Je to tedy připomínka pro každého z nás, kdo jsme byli pokřtěni, abychom si znovu uvědomili, ke komu jsme se přiznali! A taky, abychom si u dnešní příležitosti položili sami sobě otázku, zda žiju Bohu a ne světu a hříchu. Apoštol Pavel v 6. kap. listu Římanům píše: **Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom-jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce- i my vstoupili na cestu nového života.** Pán nás zve k novému životu. Žijeme tento nový křesťanský život? Je v souladu naše vyznání s našimi činy? Anebo jsme od světského člověka k nerozeznání? Umíráme každodenně světskému smýšlení a lákadlům, abychom činili skutky zbožné? Žijeme svůj křest? Pokud tomu tak není, čiň každý sám pokání.

Nyní však k víře rodičů, kteří přinášejí své dítě před Hospodina. Dala by se najít podobnost s těma dvěma příběhy, které jsme četli. Nejprve k tomu starozákonnímu: **Elkánova žena Chana nemohla mít děti. Hospodin uzavřel její lůno.** Tuto ženu to velmi trápilo, neboť starozákonní lid vnímal tuto skutečnost jako Boží prokletí, nepožehnaní. Sklízela za to silné pohrdání. A koneckonců i dnes každá žena, která chce mít dítě a nejde to, tak jí to jistě velmi trápí. Ve svém zoufalství však Chana přichází před Hospodina s hlubokou modlitbou. Doslova tam čteme, že **v hořkosti duše se modlila k Hospodinu a usedavě plakala.** Usedavý pláč, to je vzlyk a bolest, sotva lapala po dechu. Její modlitba ale byla vážná, **učinila totiž slib, který Bůh bere vážně.** Neboť On každé naše slovo bere vážně: *„Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeněš se na mne, jestliže na svou služebnici nezapomeněš, ale daruješ své služebnici mužského potomka, daruji jej tobě, Hospodine, na celý život; břitva se jeho hlavy nedotkne.“* Můžeme zde vidět krásný princip, který bychom všichni měli uplatňovat ve svých životech! **Jestliže ty mi, Bože daruješ..., já pak daruji Tobě.** Ale je potřeba tomu dobře rozumět. Není to citové vydírání, a není to ani obchod *má dáti-dal.* Je to milost a vděčnost. A tak by to mělo být! *Ty jsi mi, Bože, z milosti daroval život a já jej tobě daruji zpět. Ty jsi nám daroval dítě, a my jej dáváme Tobě, neboť tobě patří! Ty jsi mě, Bože, zachránil a uzdravil a já teď svými činy tobě vzdávám chválu a dávám sám sebe jako dar do tvých služeb. Ty jsi mi, Bože, dal a já teď dávám tobě!* Celý sbor víte, že za Edíka bylo potřeba hodně modliteb, neboť jeho zdravotní stav byl velmi vážný. A hle, zde je svědectví vyslyšených modliteb rodičů, ale i každého, kdo se za něj a rodinu modlil. Rodiče dnes přinesli svého syna jako dar k Bohu. Ke křtu, který znamená odevzdání se Bohu. V Bibli je ale několikrát podobný příběh jako u té Chany. Tam, kde dlouho nemohli mít potomka a vyprosili si ho, anebo tam, kde s ním byly mnohé těžkosti, tam nakonec přichází nejen vděčnost rodičů, ale také hlubší vnímání, že je to dítě od Boha, tudíž dítě požehnané a navíc dítě, z kterého vyrostl požehnaný služebník! Můžeme to vidět u Sáry, která byla sešlá věkem, a přece porodila Izáka, vidíme to u Ráchel, která

nakonec počala a porodila Josefa, Samson se také narodil neplodné ženě a Jan Křtitel už starší Alžbětě. Chaně se tedy narodil Samuel (což znamená Vyslyšel Bůh). Známe ho jako muže Božího, soudce a proroka, **Hospodin nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem.** A vezmeme-li Mojžíše, tak tomu Egyptaně usilovali o život, byl sotva narozený, když takové malé židovské chlapce se rozhodl faraon zabíjet. Jsou to, bratři a sestry, zvláštní cesty, v těžkostech se rodí požehnání. A také, když ty Hospodinu dáš, bude z toho požehnání. Do chrámu byl jako dar přinesen také malý Ježíš. A také On unikl vraždění nevinátek. Ale vezmeme ještě jiný příběh. Nepatrný malý chlapec daruje Ježíši vše, co u sebe má. **Pět chlebů a dvě ryby.** A kolik že z toho Ježíš nasýtil? **Pět tisíc!** Dáme-li i my Pánu všechno co máme, ano i to nejdražší, bude to obrovské požehnání. Tak tomu můžeme věřit všichni, i Vaňkovi.

A co ten druhý příběh? **Když se po několika dnech (Ježíš) vrátil do Kafarnaum, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už ani přede dveřmi nebylo k hnutí. A mluvil k nim. Tu k němu přišli s ochrnutým; čtyři ho nesli. Protože se pro zástup nemohli k němu dostat, odkryli střechu tam, kde byl Ježíš, prorazili otvor a spustili dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“** Máme, bratři a sestry, dobrého Boha. Nenutí nás dávat dary, můžeme k němu přijít i s dluhem, se svým strádáním. Se svou bolestí, nemocí, s trápením, s problémem, dokonce s nevyřešitelným problémem! A takový problém měli ti čtyři, kteří nesli toho ochrnutého. Už to stojí za uznání, že o něj měli péči. A uznání patří všem, kteří se s láskou starají o své všelijak nemocné. Pán Bůh se k takovým činům lásky přiznává. **Takoví už mají nachystanou dobrou a natřesenou odměnu!** Nicméně ti čtyři narazili na problém. Nemohli se s tím ochrnutým pro ten dav lidí k Ježíši vůbec dostat! Jenže ten, kdo chce, vždycky si cestu najde! Jsou nám velikým vzorem ve víře. Vezmeme si z nich příklad a vzpomeňme si na ně, když se nám bude zdát, že jsme Bohu daleko, že se k němu nemůžeme nějak probourat a protlačit, když si budeme myslet, že v našem problému nejedná, tehdy, když se nám ta hradba bude zdát tak nepřekonatelná, že to začneme vzdávat. Vezmeme si z nich příklad. **Kdo k Bohu (anebo do kostela) chce, hledá způsoby, kdo nechce, ten hledá důvody (výmluvy).** Ti čtyři našli způsob, jak k Ježíši toho ochrnutého dostat a my tam čteme, že **když Ježíš viděl jejich víru,** tak začal jednat. A když to přirovnáme k nám, můžeme v tom vidět i ty přímluvné modlitby za konkrétní osoby. Když máme víru... Jako dar neseme Hospodinu naše modlitby za druhé, ale zároveň je to nesení té konkrétní osoby před Boha. Když jdeme k Bohu, pořád něco neseme. Třeba i své břímě, které před něj skládáme, stejně tak jak k Ježíšovým nohám složili toho ochrnutého. První co ale Ježíš učiní, je, že tomu ochrnutému řekne: **„Synu, odpouštějí se ti hříchy.“** Proč ho nejprve neuzdravil? Protože očistění a uzdravení srdce je důležitější. A taky proto, že tehdy panovalo přesvědčení, že ten, kdo je takto vážně nemocen, tak že to je člověk, který těžce zhřešil. Odpuštěním hříchů Ježíš toto přesvědčení rozbíjí. Ano, jsou nemoci, které mohl způsobit náš hřích, naše nerozvážnost, ale jsou i nemoci, za které člověk pochopitelně nemůže. Ale jsou i nemoci, na kterých se chce oslavit Bůh a uzdravit. Na znamení pochybovačům, že Ježíš skutečně odpouští všechny hříchy, řekne následně ochrnutému: **„Vezmi své lože a chod!“** Uzdravený ochrnutý nám ukazuje, že pokud věříš, že ti Kristus odpouští, pak můžeš ve víře i ty povstat a jít konat činy ke slávě Boží. A na začátku stála víra těch čtyř. **Když Ježíš viděl jejich víru...** Dokážeš domyslet, co se stane, když Ježíš uvidí tvou víru?

Milí Vaňkovi, jsem přesvědčen, že nyní vidí Ježíš zase vaši víru. V den, kdy jste přinesli svého syna před Boha. Vidí vaši víru, ve které vkládáte své dítě do Boží náruče. Bůh vám syna daroval a vy jej nyní přinášíte s vděčností a nadějí, že chcete, aby váš syn byl živ pro Boha. **Jeho křest je nyní závazkem pro vás, abyste jej dobře vychovávali a vedli k víře slovem i skutkem k jeho osobnímu rozhodnutí.** Celá církev bude stát s vámi v modlitbách, aby jeho rozhodnutí bylo svobodné a přece dobré. Aby jednou až bude dospívat, zatoužil po Ježíši Kristu, kterého vy sami jste přijali do svého života. K tomuto jeho osobnímu rozhodnutí je cesta ještě dlouhá a jistě bude mít i mnoho překážek. Vy však, společně s rodinou, a kmotry a konečně s celou církví jistě budete vědět, jak se k Ježíši se svými přímluvami probourat. Nechť tedy jednou váš syn dojde ke svobodnému rozhodnutí uvěřit v Ježíše Krista a přijmout ho za svého Pána a Spasitele. Amen.

Píseň 480

Píseň 248

Přímluvná modlitba

Slovo posláni: Koloským 3, 16-21

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 406